

hoere ialtsald ikke kunne kaldes til Hjælp for en Forandring i saa Henseende; men som sagt, dette er jo ikke Noget, der direkte har noget med denne Lov at bestille. Jeg skal blot ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand sige, at naar jeg ved de Lovforslag, jeg har forelagt, eller som komme fra andre Sider, ligesvem har udtalt og fremdeles vil gjøre det, hvorledes min Stilling til dem er, hvor langt jeg kan gaa, og hvor jeg maa holde op at følge med, saa er jeg i min fulde Ret dertil. Jeg tror mig fuldt berettiget til at sige, at forsaavidt Sagen skal gjenneføres, medens jeg er Minister, kommer min Stemme til at have afgjørende Betydning, hvorimod den selvselgigt ophører at have denne Kraft, naar jeg ophører at staa i Spidsen for Ministeriet, og det er da, tror jeg, ligeoverfor Thinget ikke blot min Ret, men min Pligt, naar Sagen staar for mig saaledes, at jeg ikke paa nogen Maade kan gaa ind paa den, da at udtale det. Om man nu vil sige, som man saa ofte har sagt, at det jo kan komme alligevel om ikke taar, saa ad Naere eller om flere Naar, da er det, hvad jeg altid har sagt, en Betragtning, som ethvert Medlem har fuldkommen Ret til at gjøre fra sin Side, og som man navnlig kan gjøre om et Lovforslag som dette, men det er, hvad jeg atter skal gjentage, idet jeg dermed skal slutte, selvselgigt Noget, jeg kan finde mig i, at Forslaget ikke bliver til Lov, og at Tilstanden saaledes bliver, som den har været, saalenge vi have havt en konstitutionel Regjering.

Berg: Den Naade, hvorpaa den høitæredede Minister opfatter Udtalelser af mig saasom ved Finantslovens Iste Behandling, og ligeledes idag, giver mig Anledning til den Bemærkning, at jeg ved mine Udtalelser, som efter den Anledning, der var mig givet, skulde holdes i al Almindelighed, ingenlunde fører Krig med den meget ærede Minister. Den ærede Minister udtaler klart og tydeligt sin Opfattelse af Sagerne. Derfor er man ham Tak skyldig. En Anden gjør det Samme fra sit Standpunkt og med samme Ret; det er kun den Ret, jeg har benyttet mig af.

Th. Nielsen: Den høitæredede Minister affærdigede mig omtrent med de Ord, at jeg manglede Kjendskab til Universitetet. Det var mig slet ikke ventet, at der vilde komme en saadan Argumentation fra denne Side, om jeg end ikke finder den synderligt heldig. Thi hvad vilde man vel sige, om jeg, naar vi f. Ex. skulde behandle Almuefolebesenet, saa vilde sige til den høitæredede Minister eller en Anden, der vilde tale med om denne Sag, at dertil manglede han Kjendskab, eller for at tage et andet Exempel, om man, naar vi behandlede en socialistisk Sag, et Arbejderspørgsmaal, vilde sige: Na, dertil mangle de Herrer Kjendskab, de er ikke Arbejdere, de have ikke været i en Fabrik. Jeg tror ikke, at denne Argumentation er synderligt heldig, og jeg finder, at det konstitutionelle Liv maa føre med sig, at en Kjøbstadsbevoer kan tale om Landbospørgsmaal, og en Landbo omvendt om Kjøbstadsspørgsmaal, ligesom en Ffle-Universitetsdannet kan udtale sig om Universitetsdannelse. Hvad jeg forøvrigt udtalte, var slet og ret grundet paa, hvad jeg har erfaret og tagtaget i Livet, og jeg har saameget mere Grund til at tro, at jeg ikke tager fejl deri, som jeg ser, at mine Udtalelser stemme med Theoretikeres. Jeg skal saaledes nævne en Mand, som den ærede Minister vil erkjende ikke mangler Universitetsdannelse, nemlig Dr. Krebs. Han er i sit Tidskrift ad theorettisk Bei kommen til det samme Resultat, som jeg er kommen til ad praktisk Bei. Det Samme gjælder om en høitæret Professor, der har udtalt sig meget utilfreds og misbilligende om den Dannelse, som det theologiske Fakultet giver. Det var kun dette, jeg fremsatte, og dertil har jeg troet mig berettiget, uagtet jeg ikke hører til de Universitetsdannede.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Maa jeg blot dertil bemærke, at det ikke kunde falde mig ind at have Noget imod, at den ærede Rigsdagsmand ligesom enhver Anden udtalte sig om de Ting, som han havde Noget imod; det være sig Universitetet eller andre Forhold, som han havde havt mere eller mindre Velilighed til at lære at